

Arrest

nr. 239 084 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 28 september 2018 België binnen met een Venezolaans paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 15 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger en afkomstig van de stad Barquisimeto in deelstaat Lara. U bent gehuwd met R. J. G. A. (...). U hebt samen met hem drie kinderen, E. S. (...), C. J. (...), en D. A. (...). Uw echtgenoot werkt sinds 20 jaar voor de nationale garde van Venezuela, de Guardia Nacional. U werkte als secretaresse, receptioniste, kassierster en verkoopassistente in Venezuela.

In 2015 begon u zich politiek te engageren en deel te nemen aan bijeenkomsten met personen van dezelfde buurt. U nam deel aan betogingen en ging op zoek naar mensen die zich bij jullie wilden aansluiten. U deed dit tot november of december 2017. In december 2015 werd er op uw woning geschoten. U was thuis en hoorde de daders vragen of dit het huis van de "guardia" was. Het huis van uw buurvrouw werd doorzocht. U vermoedt dat dit het werk van colectivo's zijn. In maart 2016 werd uw oudste zoon, E. S. (...), door twee mannen bedreigd toen hij het huis verliet. Deze twee mannen confronteerden uw zoon met uw politiek activisme en met het beroep van uw echtgenoot en ze zeiden tegen uw zoon dat zijn vader corrupt was. Zij richtten een wapen op hem maar het wapen ging niet af. U diende klacht in bij de CICPC maar er is nooit iets gebeurd met uw klacht. Op 22 maart 2017 werd u bedreigd bij de pediatre. Een man stapte op u af en zei dat u moest stoppen met deel te nemen aan manifestaties. Hij nam uw handtas af en richtte een wapen op uw baby op uw arm. Vervolgens richtte hij het wapen op u en stapte weg.

U besloot het land te verlaten. U verliet Venezuela op 4 februari 2018 met het vliegtuig. U reisde naar Colombia waarna u naar een paar dagen naar Peru reisde. U bleef zeven maanden in Peru en reisde vervolgens via de Dominicaanse Republiek naar België, waar u aankwam op 28 september 2018. Op 15 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw drie kinderen zijn op 19 december 2018 aangekomen in België, en vlogen rechtstreeks van Venezuela naar België. Zij waren vergezeld door een vader van een vriendin in België, G. (...).

In België hebt u deelgenomen aan een manifestatie in oktober 2018, u protesteerde er tegen de gebeurtenissen in Venezuela. U haalt verder aan dat u wegens uw verzoek om internationale bescherming in België geïnterviewd zal worden door de Venezolaanse autoriteiten en hierdoor gevangen zou genomen worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; de paspoorten van uw zonen E. S. (...), C. J. (...) en D. (...); een link naar een Youtube-filmpje waarin u te zien bent; vijf foto's van de manifestatie waaraan u in België deelnam; foto's van schade aan uw huis, een brief van uw echtgenoot, krantenartikels over de veiligheidssituatie in Barquisimeto, krantenartikels over de behandeling van militairen in Venezuela; een medisch attest opgesteld door een pediatre; een handgeschreven verklaring van uzelf met een stempel van de Guardia Nacional; een toelating van uw echtgenoot om jullie kinderen te laten reizen met een authenticatie; de geboorteaktes van uw zonen; een verzoek tot ontslag van uw echtgenoot; uw huwelijksakte; verklaringen van O. C. G. T. E. J. C. L. (...) en J. J. O. A. (...) d.d. 10 januari 2019 over de problemen van uw zoon E. S. (...) en uzelf; kaarten van de verzekering van het Venezolaans leger van uzelf en uw zonen; een verklaring van uw ouders en uw man over uw problemen in Venezuela. Uw advocate stuurde het CGVS op 23 september 2019 bijkomende opmerkingen door wat betreft uw persoonlijk onderhoud van 2 september 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Venezuela te hebben verlaten omdat u er met de lokale bevolking problemen kende wegens uw politiek activisme voor de Venezolaanse oppositie en omdat uw man militair is die werkt voor de Nationale garde. U stelt tevens dat u bij een terugkeer naar Venezuela door de autoriteiten zal worden

vervolgd omdat u hier in België hebt deelgenomen aan een manifestatie tegen het Venezolaanse regime en u hier een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient echter geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Zo kan er in de eerste plaats geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw politiek activisme in Venezuela. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen een oppervlakkige kennis van de Mesa de la Unidad Democrática (MUD), wat gezien uw verklaringen dat u sympathiseerde voor de MUD en dat uw politiek activisme aan deze coalitie was gelinkt, bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is (CGVS I, p. 12). U weet wat de MUD is, maar u bleek slechts één oppositieleidster te kennen, Maria Corina (CGVS I, p. 15). U weet niet welke mensen de MUD bestuurden, noch wie de voorzitter was bij uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar wie namens MUD in het parlement zetelde, zegt u dat het de vertegenwoordiger van Primero Justicia was en dat u zijn naam bent vergeten. Wie er verder nog in het parlement namens de MUD zetelden, bent u vergeten (CGVS I, p. 15). Volgens beschikbare informatie won de oppositie in Venezuela in december 2015 de parlementsverkiezingen met overmacht. De MUD, onder leiding van oppositieleider en vertegenwoordiger van de partij Primero Justicia, Henrique Capriles, won hierbij zeker 99 van de 167 zetels in het parlement (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien u verklaart van 2015 tot eind 2017 te hebben gesympathiseerd voor de MUD en stelt dat u de MUD “op welke manier dan ook” hebt gesteund, is het vreemd dat u van dergelijke elementaire zaken betreffende deze coalitie niet beter op de hoogte zou zijn.

Nog wat betreft uw politiek activisme is het vreemd dat u enerzijds stelt dat u wegens de job van uw echtgenoot problemen had met uw burens en dat ze u zelfs niet bij naam wilden noemen, maar dat u anderzijds stelt dat uw politiek activisme in Venezuela vooral inhield dat u uw burens activeerde door van deur tot deur bij hen langs te gaan en het gebrek aan voorzieningen aan te klagen (CGVS I, p. 9-10 en 13). Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over de houding van uw burens en waarom ze dan precies problemen hadden met u. Zo stelt u eerst, gevraagd of u problemen hebt ervaren wegens de job van uw echtgenoot, dat u problemen had omdat vele militairen corrupt zijn en ze meenden dat u, als vrouw van een militair, medeplichtig was aan corruptie en dachten dat u alles had en zich alles kon permitteren (CGVS I, p. 9). Gevraagd wie die “ze” dan zijn, stelt u dat het de burens zijn, die enerzijds sympathisanten van de regering zijn en willen dat u akkoord gaat met alles wat de regering doet en anderzijds mensen zijn die denken dat u het, als lid van een overheidsinstantie, goed hebt. Het is vreemd dat u in dezelfde periode enerzijds problemen zou hebben met burens omdat ze vonden dat u niet voldoende met de overheid sympathiseerde en anderzijds omdat men u, gelet op uw nauwe banden met de overheid, van corruptie verdacht.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw echtgenoot, een sergeant-majoor bij de nationale garde, niet zou geweten hebben dat u politiek actief was tot u in februari 2018 het land verliet (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 15). U stelt dat u sinds 2015 actief was voor de MUD en dat u op wekelijkse basis actie ondernam door de burens te activeren om te protesteren en de straat te barricaderen (CGVS I, p. 10-11). Zelfs indien uw man, zoals u beweert, zelden thuis was, is het vreemd hij niet zou weten dat u dit deed (CGVS I p. 10 en 13). Bovendien beweert u dat uw huis in 2015 werd beschoten als gevolg van uw politiek activisme, en dat uw huis hierbij beschadigd raakte (CGVS I, p. 10). Ook moest u, volgens uw verklaringen, in 2016 stoppen met werken als gevolg van de bedreigingen die u door uw politiek activisme ontving (CGVS I, p. 12). U stelt bovendien dat uw familie er mee verveeld zat dat u politiek actief was, omdat er als gevolg hiervan minder geld was nadat u met uw werk was moeten stoppen, u voortdurend verbale agressie moest ondergaan en u als gevolg van dit alles in een depressie geraakte (CGVS I, p. 14). Ook werden u en uw jongste zoon in maart 2017 als gevolg van uw activisme bedreigd en onder schot gehouden bij de pediater (CGVS II, p. 9-10). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw echtgenoot pas bij uw vertrek in februari 2018 op de hoogte zou zijn van uw politiek activisme.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u geen overtuigend bewijsstuk neerlegt in verband met uw politiek activisme. Zo legt u in eerste instantie enkel verklaringen van vrienden neer (CGVS I, p. 13). Aan verklaringen van privépersonen kan echter geen bewijswaarde worden gehecht, gezien deze onmogelijk als een objectieve bron kunnen worden aanzien. Zij hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. Later bezorgde u het CGVS een link naar een Youtube-filmpje waarop u te zien zou zijn. Hierbij dient aangestipt dat uit het filmpje niet afgeleid kan worden dat u hierin te zien bent, u komt namelijk niet duidelijk zichtbaar in beeld. U

verklaart dat op een bepaald moment uw achterkant in beeld komt en dat u kan herkend worden aan de vorm van uw lichaam (CGVS I, p. 5). Nergens in dit filmpje zijn er echter objectieve aanwijzingen die erop wijzen dat u diegene bent die hierin voorkomt. Overigens zijn er geen indicaties van politiek activisme verbonden aan het louter voorkomen in dit filmpje. Bovendien kan aan deze video geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

U verklaart dat u in het verleden over foto's en video's in verband met uw activisme beschikte maar dat uw GSM gestolen werd en dat u nooit had gedacht dat u een verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen (CGVS I, p. 13). Aangezien u de diefstal van uw GSM evenmin met overtuigende bewijsstukken kunt staven, is dit een blote bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. Bovendien stelt u dat u verkoos om aanwezig te zijn op de activiteiten boven zich op sociale media uit te drukken en dat informatie op sociale media vervormd wordt (CGVS I, p. 18). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar uw politiek activisme in België verwijst u in hoofdzaak naar uw activiteiten op Facebook en blijkt dat u slechts aan één politieke manifestatie deelnam (CGVS II, p. 16-17).

Bovendien kan er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u aan uw politiek activisme en de tewerkstelling van uw man verbindt, geen geloof gehecht worden. Zo dient opgemerkt dat uw verklaringen over de beschieting van uw woning tegenstrijdig en weinig aannemelijk zijn. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat het huis werd beschoten toen het donker was en dat uw ouders hoorden dat de ouders riepen "dat is het huis van de "guardia". Het huis van de buurvrouw werd binnen de week doorzocht (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat u de ouders hoorde vragen of dit het huis van de "guardia" was en dat het huis van de buurvrouw ook onder schot werd genomen (CGVS II, p. 6). U verklaart dat het huis van de buurvrouw de dag na de beschieting op uw woning werd doorzocht, waarbij ze vroegen of dit het huis van de "guardia" was (CGVS II, p. 7). Later verklaart u dat de inval op dezelfde dag als de beschieting plaatsvond en dat er, bij uw weten, nadien geen inval meer is geweest in het huis van uw buurvrouw (CGVS II, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, herhaalt u louter uw laatste verklaringen met betrekking tot het incident (CGVS II, p. 7). Wanneer u opnieuw geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, verklaart u dat u eerlijk vertelt wat er die dag gebeurd is en herhaalt u uw laatste verklaringen (CGVS II, p. 8). Ter staving van uw verklaringen met betrekking tot dit incident legt u elf foto's neer waarop de schade aan uw huis door deze beschieting te zien zou zijn. Hierbij dient opgemerkt dat aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft het incident waarbij uw oudste zoon werd bedreigd met een vuurwapen in maart 2016, dient vastgesteld dat ook op dit punt uw verklaringen tegenstrijdig en weinig overtuigend zijn. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat uw zoon E. S. (...) door drie mannen werd vastgehouden, hem de zoon van een "guardia" noemden en hem beledigden, en dat zij hem probeerden neer te schieten maar dat het wapen niet functioneerde (CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat twee mannen hem hebben aangepakt, dat ze zijn bezittingen van hem afnamen, en dat ze naar uw politiek activisme en naar de tewerkstelling van zijn vader verwezen (CGVS II, p. 8). U wordt expliciet gevraagd hoeveel mannen uw zoon hebben aangevallen, waarop u verklaart dat hij door twee personen werd aangevallen (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, herhaalt u uw stelling dat het over twee personen ging die hem vasthielden (CGVS II, p. 8). Later komt u op de kwestie terug en vraagt u wat er precies bedoeld wordt met de vraag "hoeveel mannen hebben uw zoon aangevallen" en vraagt u of daarmee de aanwezige personen of de aanvallende personen bedoeld wordt, waarna u de weinig overtuigende verklaringen geeft dat er twee personen hem geslagen hebben maar dat er meerdere personen aanwezig waren (CGVS II, p. 8). Verder dient opgemerkt dat het weinig aannemelijk lijkt dat de ouders van de aanval op uw zoon hem enerzijds zouden verwijten dat hij de zoon is van een veiligheidsofficier maar anderzijds ook dat hij de moeder is van een politiek activiste. Gevraagd naar een verklaring hieromtrent, antwoordt u dat u tussen twee vuren zat omdat enerzijds uw echtgenote militair was en omdat jullie anderzijds gewone burgers waren (CGVS II, p. 9). Gezien dit antwoord geen verklaring is voor de tegengestelde motieven van de ouders op de aanval op uw zoon, wordt u dezelfde vraag opnieuw gesteld, waarop u stelt dat u het zelf ook vreemd vond en dat uw zoon het beter kan uitleggen met de bewoordingen die toen gebruikt werden (CGVS II, p. 9).

Vervolgens slaagt u er niet in om het incident dat u zou hebben meegemaakt bij de pediatre aannemelijk te maken. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat in de wachtzaal van de

pediater twee mannen op de motor zag aankomen. Eén van hen stapte af en bedreigde u met een vuurwapen in het bijzijn van andere wachtende mensen. De dader beledigde u en zei dat u moest stoppen met manifestaties. Hij eiste dat u uw handtas en GSM zou afgeven. U zei dat u geen GSM bij had en hij richtte het wapen op uw zoon en pakte uw handtas af waarna hij wegreed op de motor (CGVS I, p. 17). De documenten die u er staving van dit incident neerlegt weten echter niet te overtuigen. U legt een attest van de aanwezige dokter en uw handgeschreven verklaringen met stempels van de Guardia Nacional neer. Wat betreft het doktersattest dient opgemerkt dat in dit attest te lezen staat dat u het slachtoffer was van een diefstal. Nergens in dit attest wordt vermeld dat u bedreigd werd omwille van uw politieke overtuiging. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u dit attest zelf hebt aangevraagd bij de betreffende geneesheer en dit slechts drie à vier dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS I, p. 5). De dokter kon zich dit amper herinneren en hij heeft het attest opgemaakt volgens de verklaringen die u hem aanreikte. Wanneer u geconfronteerd wordt met de inhoud van het attest, verklaart u dat de dokter zich het incident herinnerde nadat u hem uw versie van de feiten had gegeven (CGVS II, p. 12). In het licht van deze verklaringen kan aan dit attest geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het andere document dat u ter staving van uw verklaringen met betrekking tot dit incident neerlegt, betreft een handgeschreven verklaring met uw persoonlijke versie van de feiten, waardoor het elke objectieve bewijswaarde ontbeert.

Op basis van al het bovenstaande wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden vluchtmotieven.

U stelt hiernaast dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, zoals eerder vastgesteld (zie supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Ten slotte verklaart u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België. Wat dit betreft dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de omvang van uw politieke activisme hier in België. Zo stelt u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in oktober naar een bijeenkomst ging en dat u de laatste paar weken naar betogingen ging die door Guaido werden opgeroepen (CGVS I, p. 16).

In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer slechts aan één politieke activiteit te hebben deelgenomen, in oktober (CGVS II, p. 16- 17).

Bovendien blijkt uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) dat, hoewel de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela, uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond (zie supra), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v.

Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de

Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten en geboorteaktes van uw zonen, uw huwelijksakte en een toelating van uw echtgenoot om jullie kinderen te laten reizen met een authenticatie betreffen allen uw Venezolaanse nationaliteit en identiteit, wat niet betwist wordt. De vijf foto's van de manifestatie waaraan u in België deelnam tonen enkel aan dat u in België aan één manifestatie deelnam, wat niet betwist wordt. Wat betreft de krantenartikels over de veiligheidssituatie in Barquisimeto en de krantenartikels over de behandeling van militairen in Venezuela dient erop gewezen dat deze documenten de algemene situatie wat betreft Barquisimeto en de behandeling van militairen in Venezuela behandelen en geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie en uw risico op vervolging en/of een onmenselijke behandeling. De kaarten van de verzekering van het Venezolaans leger van uzelf en uw zonen tonen louter aan dat u samen met uw zonen aangesloten was bij deze verzekering. Tot slot vertonen de verklaringen van uw ouders en man een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht.

Uw advocate stuurde het CGVS op 2 september 2019 een email met bijkomende opmerkingen wat betreft uw persoonlijk onderhoud van 2 september 2019. Uw advocate wijst hierbij op een aantal elementen die volgens haar mening nog onderzocht moeten worden: bedreigingen gericht tegen uw ouders als gevolg van het feit dat hun schoonzoon militair is, het feit dat uw tante het land moest ontvluchten omwille van dezelfde problematiek, bedreigingen van mensen van de "gemeenschap" omwille van uw activiteiten en een diefstal dat uw vader heeft meegemaakt. Verder verwijst uw advocate naar documenten die tijdens beide persoonlijke onderhouds niet allemaal onderzocht konden worden en naar het feit dat niet alle stukken werden vertaald van het Spaans naar het Nederlands. Uit al het bovenstaande dat u in uw hoofde geen persoonlijke vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt en daar kunnen deze opmerkingen niets aan wijzigen. Hierbij dient opgemerkt dat de bedreigingen tegen uw ouders, het feit dat uw tante het land moest ontvluchten omwille van dezelfde problematiek en de diefstal die uw vader meegemaakt zou hebben, geen betrekking hebben op uw individuele situatie op basis waarvan een verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden. Bovendien zijn dit louter blote beweringen die u niet staft met neergelegde stukken. Wat betreft de verwijzing naar bedreigingen van mensen van de "gemeenschap" omwille van uw activiteiten, dient erop gewezen te worden dat u uw politiek activisme en de hieruit volgende bedreigingen niet aannemelijk maakt (zie supra). Wat betreft documenten die niet besproken en/of vertaald zouden zijn, dient erop gewezen dat alle neergelegde stukken inhoudelijk beoordeeld werden (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op haar oppervlakkige kennis van de Mesa de la Unidad Democrática (hierna: MUD), laat verzoekster in haar verzoekschrift het volgende gelden:

“Verzoekende partij was - net zoals zoveel andere landgenoten - het dictatoriaal regime beu in haar land en besloot om zich aan te sluiten bij de oppositie. Zij was een sympathisant van de MUD en deed mee aan protesten en manifestaties omdat zij hun standpunten kon volgen en verandering wilde in haar land. Deze partij beloofde het dictatoriaal systeem omver te werpen. Verzoekende partij was geen prominent politiek figuur. Zij was gewoon de situatie in haar land beu en sloot zich aan bij de oppositie. Verwerende partij verwacht van haar een uitgebreide politieke kennis, wat niet redelijk is.”

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op haar incoherente verklaringen over haar relatie met en de houding van haar burens, stelt verzoekster als volgt:

“Het een spreekt het ander helemaal niet tegen. Haar direct burens waren erg argwanend tegenover haar omwille van de werkzaamheden van haar echtgenoot. Echter, verzoekende partij - als sympathisant van de MUD - trok van deur tot deur, in haar omgeving maar ook ver daarbuiten om de malaise van de regering aan te klagen.”

Zij vervolgt:

“Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens geen concrete bewijzen te hebben voorgelegd van haar lidmaatschap aan de MUD Welnu, verzoekende partij ontving recent 2 attesten neer - een van de heer Macario Gonzalez en een van de heer Alfredo Antonio Ramos Acosta - beiden vertegenwoordigers van de MUD. In deze attesten wordt bevestigd dat verzoekende partij weldegelijk lid was van de MUD. De gegevens - met telefoonnummers - van deze personen werden meegedeeld in deze attesten en zijn makkelijk na te kijken, (stukken 3 en 4) Tevens valt er op internet bijzonder veel informatie terug te vinden over deze twee mannen als vertegenwoordigers van de MUD.”

Verzoekster citeert vervolgens een persbericht over de heer Macario Gonzalez, waarvan zij een vrije vertaling weergeeft.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over haar verklaringen over de beschieting van haar woning, voert verzoekster het volgende aan:

“Er is tijdens het gehoor duidelijk een misverstand ontstaan over de beschieting van het huis van verzoekende partij en de inval bij de buurvrouw. Verwerende partij focust zich op details en pietluttigheden om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en verlies de kern van het verhaal volledig uit het oog.

Verzoekende partij heeft tot herhalens toe bevestigd dat de beschieting van haar huis en de inval bij de buurvrouw op dezelfde dag gebeurden. Zij legde tevens verschillende foto's neer als bewijs van deze beschieting.”

Ten aanzien van de vaststellingen inzake haar verklaringen over het incident waarbij haar oudste zoon in maart 2016 werd bedreigd met een vuurwapen laat verzoekster het volgende gelden:

“Ook hier zoekt verwerende partij werkelijk spijkers op laag water. Verzoekende partij was niet aanwezig bij de aanval op haar zoon, het kan aldus zij dat zij zich vergist in de aantal mannen die hem aanvielen, maar dit vormt toch niet de essentie van het verhaal: het feit dat haar zoon bedreigd werd omdat hij gezien werd als de zoon van een “guardia”, dat zij hem probeerden te vermoorden, maar dat hij uiteindelijk kon weggelopen - wel pas nadat zij hem helemaal bestolen hadden.”

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens verzoekster oordeelt de commissaris-generaal ten onrechte dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela en dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Uit een niet nader genoemd rapport van UNHCR blijkt volgens haar dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te beschouwen en te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden, aldus verzoekster. De overheid slaagt er volgens haar niet in om in haar broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Zij meent ook dat het geweld in Venezuela, evenals de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd, waarna zij een artikel uit de krant New York Times van 22 april 2017 citeert.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische situatie in Venezuela, laat verzoekster gelden dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018, waaruit zij vervolgens citeert, een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Daarna citeert verzoekster uit de nieuwe ‘Guidance Note’ van UNHCR van mei 2019, waarin UNHCR volgens haar bevestigt dat de situatie in Venezuela verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Zij verwijt de commissaris-generaal hierover te zwijgen en acht het onbegrijpelijk dat zij volgens de commissaris-generaal niet minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekster ook uit de laatste gebeurtenissen, waarna zij een aantal persberichten citeert. Hieruit zou blijken dat de mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren, dat iedereen die kan, zelfs militairen en politieagenten, overloopt naar de buurlanden om asiel aan te vragen, dat meer dan 3,4 miljoen burgers uit wanhoop de vlucht namen naar andere landen, en dat het protest ook in april en mei 2019 verder blijft escaleren.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal ten slotte de COI Focus “Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet goed gelezen te hebben. Zij citeert uit bladzijde 10 van deze COI Focus en acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal hieruit geen enkele conclusie meent te moeten trekken.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden twee verklaringen (stukken 3 en 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 16 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 15 mei 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een fotokopie van een officiële verklaring van de regionaal coördinator van de partij Voluntad Popular van 25 mei 2020 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de

bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de lokale bevolking wegens haar politiek activisme voor de Venezolaanse oppositie en omdat haar man een militair is die werkt voor de Nationale Garde (*Guardia Nacional*). Verzoekster verklaart tevens te vrezen dat zij bij terugkeer naar Venezuela door de autoriteiten zal worden vervolgd omdat zij in België heeft deelgenomen aan een manifestatie tegen het Venezolaanse regime en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat aan de door verzoekster aangevoerde vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In de eerste plaats maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Venezuela politieke activiteiten heeft ontplooid voor de oppositie, meer bepaald voor MUD, het collectief van oppositiepartijen. Verzoekster legt in de loop van de administratieve procedure geen enkel overtuigend bewijsstuk voor in verband met het door haar voorgehouden politiek activisme. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"Zo legt u in eerste instantie enkel verklaringen van vrienden neer (CGVS I, p. 13). Aan verklaringen van privépersonen kan echter geen bewijswaarde worden gehecht, gezien deze onmogelijk als een objectieve bron kunnen worden aanzien. Zij hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. Later bezorgde u het CGVS een link naar

een Youtubefilmpje waarop u te zien zou zijn. Hierbij dient aangestipt dat uit het filmpje niet afgeleid kan worden dat u hierin te zien bent, u komt namelijk niet duidelijk zichtbaar in beeld. U verklaart dat op een bepaald moment uw achterkant in beeld komt en dat u kan herkend worden aan de vorm van uw lichaam (CGVS I, p. 5). Nergens in dit filmpje zijn er echter objectieve aanwijzingen die erop wijzen dat u diegene bent die hierin voorkomt. Overigens zijn er geen indicaties van politiek activisme verbonden aan het louter voorkomen in dit filmpje. Bovendien kan aan deze video geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

U verklaart dat u in het verleden over foto's en video's in verband met uw activisme beschikte maar dat uw GSM gestolen werd en dat u nooit had gedacht dat u een verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen (CGVS I, p. 13). Aangezien u de diefstal van uw GSM evenmin met overtuigende bewijsstukken kunt staven, is dit een blote bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. Bovendien stelt u dat u verkoos om aanwezig te zijn op de activiteiten boven zich op sociale media uit te drukken en dat informatie op sociale media vervormd wordt (CGVS I, p. 18). Echter, wanneer u gevraagd wordt naar uw politiek activisme in België verwijst u in hoofdzaak naar uw activiteiten op Facebook en blijkt dat u slechts aan één politieke manifestatie deelnam (CGVS II, p. 16-17)."

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift attesten van twee vertegenwoordigers van MUD, waarin volgens haar wordt bevestigd dat zij lid was van MUD (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 4). De Raad stelt evenwel vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor zij dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het gegeven dat op het internet bijzonder veel informatie terug te vinden is over deze twee vertegenwoordigers van MUD doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Ter terechtzitting legt verzoekster nog een aanvullende nota neer met een fotokopie van een officiële verklaring van de regionaal coördinator van de partij Voluntad Popular van 25 mei 2020. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gewag heeft gemaakt van haar lidmaatschap van deze partij, doch enkel van haar activiteiten voor MUD, het collectief van oppositiepartijen. Bovendien is deze verklaring uitgereikt op vraag van verzoekster waardoor ze een gesolliciteerd karakter vertoont. Ten slotte betreft het slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Dit stuk kan het door verzoekster voorgehouden politieke engagement in Venezuela dan ook niet aantonen.

Verzoeksters verklaringen over haar politiek engagement in Venezuela voor MUD kunnen evenmin overtuigen. In de bestreden beslissing wordt hierover vooreerst als volgt overwogen:

"Vooreerst blijkt uit uw verklaringen een oppervlakkige kennis van de Mesa de la Unidad Democrática (MUD), wat gezien uw verklaringen dat u sympathiseerde voor de MUD en dat uw politiek activisme aan deze coalitie was gelinkt, bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is (CGVS I, p. 12). U weet wat de MUD is, maar u bleek slechts één oppositieleidster te kennen, Maria Corina (CGVS I, p. 15). U weet niet welke mensen de MUD bestuurden, noch wie de voorzitter was bij uw vertrek. Wanneer u gevraagd wordt naar wie namens MUD in het parlement zetelde, zegt u dat het de vertegenwoordiger van Primero Justicia was en dat u zijn naam bent vergeten. Wie er verder nog in het parlement namens de MUD zetelden, bent u vergeten (CGVS I, p. 15). Volgens beschikbare informatie won de oppositie in Venezuela in december 2015 de parlementsverkiezingen met overmacht. De MUD, onder leiding van oppositieleider en vertegenwoordiger van de partij Primero Justicia, Henrique Capriles, won hierbij zeker 99 van de 167 zetels in het parlement (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien u verklaart van 2015 tot eind 2017 te hebben gesympathiseerd voor de MUD en stelt dat u de MUD "op welke manier dan ook" hebt gesteund, is het vreemd dat u van dergelijke elementaire zaken betreffende deze coalitie niet beter op de hoogte zou zijn."

Verzoekster gaat in op haar motivatie om de oppositie te steunen – zij stelt dat zij de situatie in haar land beu was en zich daarom aansloot bij de oppositie –, doch verklaart noch verschoont hiermee haar opvallende gebrek aan kennis met betrekking tot de politieke organisatie waarvoor zij zich zou hebben geëngageerd. Het gegeven dat verzoekster een sympathisant van MUD was en geen prominent politiek figuur kan hierop geen ander licht werpen. Immers blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar steun

verder ging dan loutere sympathie en dat zij van deur tot deur ging om mensen te overtuigen aan acties van de oppositie deel te nemen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2019, p. 13-14). Van verzoekster wordt geenszins een uitgebreide politieke kennis verwacht, doch wel dat zij kan antwoorden op vragen over elementaire zaken over de coalitie die zij volgens haar beweringen steunde en waarvoor zij zich zou hebben ingezet, *quod non*.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Nog wat betreft uw politiek activisme is het vreemd dat u enerzijds stelt dat u wegens de job van uw echtgenoot problemen had met uw burens en dat ze u zelfs niet bij naam wilden noemen, maar dat u anderzijds stelt dat uw politiek activisme in Venezuela vooral inhield dat u uw burens activeerde door van deur tot deur bij hen langs te gaan en het gebrek aan voorzieningen aan te klagen (CGVS I, p. 9-10 en 13). Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over de houding van uw burens en waarom ze dan precies problemen hadden met u. Zo stelt u eerst, gevraagd of u problemen hebt ervaren wegens de job van uw echtgenoot, dat u problemen had omdat vele militairen corrupt zijn en ze meenden dat u, als vrouw van een militair, medeplichtig was aan corruptie en dachten dat u alles had en zich alles kon permitteren (CGVS I, p. 9). Gevraagd wie die “ze” dan zijn, stelt u dat het de burens zijn, die enerzijds sympathisanten van de regering zijn en willen dat u akkoord gaat met alles wat de regering doet en anderzijds mensen zijn die denken dat u het, als lid van een overheidsinstantie, goed hebt. Het is vreemd dat u in dezelfde periode enerzijds problemen zou hebben met burens omdat ze vonden dat u niet voldoende met de overheid sympathiseerde en anderzijds omdat men u, gelet op uw nauwe banden met de overheid, van corruptie verdacht.”

Met haar betoog in het verzoekschrift dat haar directe burens erg argwanend waren tegenover haar omwille van de werkzaamheden van haar echtgenoot, maar dat zij als sympathisant van MUD van deur tot deur trok, in haar eigen omgeving maar ook ver daarbuiten, om de malaise van de regering aan te klagen, weerlegt noch verklaart verzoekster voorgaande pertinente vaststellingen. Verzoekster blijft in gebreke te verklaren hoe de argwanende houding van haar burens te rijmen valt met het feit dat zij deel uitmaakte van *“een groep burens van dezelfde wijk”* die protestacties voerde tegen de regering (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2019, p. 13). Evenmin verklaart verzoekster waarom haar regeringsgezinde burens haar van corruptie verdenken uitgerekend omdat zij via haar man, die militair is, nauwe banden heeft met de overheid (*ibid.*, p. 9-10). Deze inconsistenties in verzoeksters relaas ondermijnen de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate.

Hierbij dient nog te worden gewezen op volgend motief van de bestreden beslissing, dat verzoekster in haar verzoekschrift onverlet laat:

“Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw echtgenoot, een sergeant-majoor bij de nationale garde, niet zou geweten hebben dat u politiek actief was tot u in februari 2018 het land verliet (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 15). U stelt dat u sinds 2015 actief was voor de MUD en dat u op wekelijkse basis actie ondernam door de burens te activeren om te protesteren en de straat te barricaderen (CGVS I, p. 10-11). Zelfs indien uw man, zoals u beweert, zelden thuis was, is het vreemd hij niet zou weten dat u dit deed (CGVS I p. 10 en 13). Bovendien beweert u dat uw huis in 2015 werd beschoten als gevolg van uw politiek activisme, en dat uw huis hierbij beschadigd raakte (CGVS I, p. 10). Ook moest u, volgens uw verklaringen, in 2016 stoppen met werken als gevolg van de bedreigingen die u door uw politiek activisme ontving (CGVS I, p. 12). U stelt bovendien dat uw familie er mee verveeld zat dat u politiek actief was, omdat er als gevolg hiervan minder geld was nadat u met uw werk was moeten stoppen, u voortdurend verbale agressie moest ondergaan en u als gevolg van dit alles in een depressie geraakte (CGVS I, p. 14). Ook werden u en uw jongste zoon in maart 2017 als gevolg van uw activisme bedreigd en onder schot gehouden bij de pediater (CGVS II, p. 9-10). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw echtgenoot pas bij uw vertrek in februari 2018 op de hoogte zou zijn van uw politiek activisme.”

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over haar politiek activisme niet kunnen overtuigen, kan geen geloof worden gehecht aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten die zij met dit activisme en de tewerkstelling van haar man in verband brengt.

In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen over de beschieting van haar woning:

“Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat het huis werd beschoten toen het donker was en dat uw ouders hoorden dat de daders riepen “dat is het huis van de “guardia”. Het huis van de buurvrouw werd binnen de week doorzocht (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat u de daders hoorde vragen of dit het huis van de “guardia” was en dat het huis van de buurvrouw ook onder schot werd genomen (CGVS II, p. 6). U verklaart dat het huis van de

buurvrouw de dag na de beschieting op uw woning werd doorzocht, waarbij ze vroegen of dit het huis van de "guardia" was (CGVS II, p. 7). Later verklaart u dat de inval op dezelfde dag als de beschieting plaatsvond en dat er, bij uw weten, nadien geen inval meer is geweest in het huis van uw buurvrouw (CGVS II, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, herhaalt u louter uw laatste verklaringen met betrekking tot het incident (CGVS II, p. 7). Wanneer u opnieuw geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, verklaart u dat u eerlijk vertelt wat er die dag gebeurd is en herhaalt u uw laatste verklaringen (CGVS II, p. 8). Ter staving van uw verklaringen met betrekking tot dit incident legt u elf foto's neer waarop de schade aan uw huis door deze beschieting te zien zou zijn. Hierbij dient opgemerkt dat aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld."

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er tijdens haar persoonlijke onderhouden een misverstand zou zijn ontstaan over de beschieting van haar huis en de inval bij de buurvrouw, zoals zij in haar verzoekschrift poneert. Zij blijft in gebreke de vastgestelde incoherenties in haar relaas te weerleggen of hiervoor een aannemelijke uitleg te bieden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, betreft het hier geen "details en pietluttigheden", doch wel elementen die raken aan de kern van haar relaas. Het loutere gegeven dat verzoekster één versie van de feiten heeft bevestigd na confrontatie met deze incoherenties, heft deze incoherenties niet op. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij verschillende foto's heeft neergelegd als bewijs van de beschieting, gaat zij voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing terecht gewezen wordt op het gebrek aan bewijswaarde van deze foto's. Verzoekster laat de motivering over de bewijswaarde van de door haar neergelegde foto's volledig ongemoeid en doet er dan ook geen afbreuk aan. De Raad voegt aan deze motivering nog toe dat uit de neergelegde foto's hoe dan ook niet valt op te maken of het beschadigde huis dat erop prijkt van verzoekster is, en dit nog daargelaten de mogelijkheid van inscenering of manipulatie waarop in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen.

Ook over incident waarbij verzoeksters oudste zoon in maart 2016 zou zijn bedreigd met een vuurwapen legde verzoekster incoherente verklaringen af. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *"Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat uw zoon E. S. (...) door drie mannen werd vastgehouden, hem de zoon van een "guardia" noemden en hem beledigden, en dat zij hem probeerden neer te schieten maar dat het wapen niet functioneerde (CGVS I, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat twee mannen hem hebben aangepakt, dat ze zijn bezittingen van hem afnamen, en dat ze naar uw politiek activisme en naar de tewerkstelling van zijn vader verwezen (CGVS II, p. 8). U wordt expliciet gevraagd hoeveel mannen uw zoon hebben aangevallen, waarop u verklaart dat hij door twee personen werd aangevallen (CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, herhaalt u uw stelling dat het over twee personen ging die hem vasthiielden (CGVS II, p. 8). Later komt u op de kwestie terug en vraagt u wat er precies bedoeld wordt met de vraag "hoeveel mannen hebben uw zoon aangevallen" en vraagt u of daarmee de aanwezige personen of de aanvallende personen bedoeld wordt, waarna u de weinig overtuigende verklaringen geeft dat er twee personen hem geslagen hebben maar dat er meerdere personen aanwezig waren (CGVS II, p. 8). Verder dient opgemerkt dat het weinig aannemelijk lijkt dat de daders van de aanval op uw zoon hem enerzijds zouden verwijten dat hij de zoon is van een veiligheidsofficier maar anderzijds ook dat hij de (...) [zoon] is van een politiek activiste. Gevraagd naar een verklaring hieromtrent, antwoordt u dat u tussen twee vuren zat omdat enerzijds uw echtgenote militair was en omdat jullie anderzijds gewone burgers waren (CGVS II, p. 9). Gezien dit antwoord geen verklaring is voor de tegengestelde motieven van de daders op de aanval op uw zoon, wordt u dezelfde vraag opnieuw gesteld, waarop u stelt dat u het zelf ook vreemd vond en dat uw zoon het beter kan uitleggen met de bewoordingen die toen gebruikt werden (CGVS II, p. 9)."*

De omstandigheid dat verzoekster niet aanwezig was bij de aanval op haar zoon, kan de voornoemde incoherenties in haar verklaringen over dit incident niet verklaren of verschonen. Nu verzoekster dit incident aanhaalt als een van de feiten die ertoe geleid heeft dat zij haar land van herkomst diende te verlaten, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat haar verklaringen daarover eensluidend zijn en dat zij voorbehoud maakt bij elementen waarvan zij niet zeker is. Volgens verzoekster is de essentie van haar verhaal dat haar zoon bedreigd werd omdat hij gezien werd als de zoon van een "guardia", dat geprobeerd werd hem te vermoorden, maar dat hij uiteindelijk kon wegkomen na te zijn bestolen. Nochtans blijkt uit haar verklaringen, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat de belagers van haar zoon hem enerzijds beschimpten omwille van de overheidsfunctie van zijn vader en anderzijds van leer trokken tegen de activiteiten van verzoekster voor de oppositie. Verzoekster blijft in gebreke

een aannemelijke verklaring te bieden voor de tegengestelde motieven in hoofde van de belagers van haar zoon, wat de geloofwaardigheid van deze aanval verder ondermijnt.

Tot slot slaagt verzoekster er evenmin in om het incident dat zij zou hebben meegemaakt bij de pediater aannemelijk te maken. Dit wordt door de commissaris-generaal als volgt toegelicht:

“Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat in de wachtzaal van de pediater twee mannen op de motor zag aankomen. Eén van hen stapte af en bedreigde u met een vuurwapen in het bijzijn van andere wachtende mensen. De dader beledigde u en zei dat u moest stoppen met manifestaties. Hij eiste dat u uw handtas en GSM zou afgeven. U zei dat u geen GSM bij had en hij richtte het wapen op uw zoon en pakte uw handtas af waarna hij wegreed op de motor (CGVS I, p. 17). De documenten die u er staving van dit incident neerlegt weten echter niet te overtuigen. U legt een attest van de aanwezige dokter en uw handgeschreven verklaringen met stempels van de Guardia Nacional neer. Wat betreft het doktersattest dient opgemerkt dat in dit attest te lezen staat dat u het slachtoffer was van een diefstal. Nergens in dit attest wordt vermeld dat u bedreigd werd omwille van uw politieke overtuiging. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u dit attest zelf hebt aangevraagd bij de betreffende geneesheer en dit slechts drie à vier dagen voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS I, p. 5). De dokter kon zich dit amper herinneren en hij heeft het attest opgemaakt volgens de verklaringen die u hem aanreikte. Wanneer u geconfronteerd wordt met de inhoud van het attest, verklaart u dat de dokter zich het incident herinnerde nadat u hem uw versie van de feiten had gegeven (CGVS II, p. 12). In het licht van deze verklaringen kan aan dit attest geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het andere document dat u ter staving van uw verklaringen met betrekking tot dit incident neerlegt, betreft een handgeschreven verklaring met uw persoonlijke versie van de feiten, waardoor het elke objectieve bewijswaarde ontbeert.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Naast haar ongeloofwaardig bevonden problemen in Venezuela omwille van haar voorgehouden politiek activisme en het werk van haar man voert verzoekster tevens aan dat zij vreest om bij terugkeer naar Venezuela te worden gearresteerd omdat zij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2019, p. 17). Hierover motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, zoals eerder vastgesteld (zie supra).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekster voert nog aan dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelt dat er in Venezuela geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn. De Raad herhaalt vooreerst dat verzoekster niet heeft kunnen overtuigen wat betreft haar beweerde politieke activisme in Venezuela. Zij kan verder evenmin overtuigen wat betreft haar politiek activisme in België, zoals blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en in het verzoekschrift ongemoeid worden gelaten:

“Ten slotte verklaart u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België. Wat dit betreft dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de omvang van uw politieke activisme hier in België. Zo stelt u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud dat u in oktober naar een bijeenkomst ging en dat u de laatste paar weken naar betogingen ging die door Guaido werden opgeroepen (CGVS I, p. 16). In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer slechts aan één politieke activiteit te hebben deelgenomen, in oktober (CGVS II, p. 16- 17).

Bovendien blijkt uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) dat, hoewel de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela, uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond (zie supra), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.”

Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoekster in Venezuela of België heeft deelgenomen aan anti-regeringsbetogingen, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van dit enkele gegeven een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Venezuela. Het is de Raad niet duidelijk op welk rapport van UNHCR verzoekster zich beroept om te stellen dat het deelnemen aan betogingen volstaat om door de Venezolaanse autoriteiten als opposant te worden gezien en te worden vervolgd. In zoverre verzoekster doelt op de Guidance Note van UNHCR van 21 mei 2019, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, dient te worden vastgesteld dat nergens in dit document kan worden gelezen dat een deelname aan betogingen ipso facto aanleiding geeft tot vervolging door de Venezolaanse autoriteiten. Zoals hoger wordt uiteengezet, en door verzoekster niet wordt weerlegd, maakt zij niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en zijn er geen aanwijzingen dat haar activiteiten in België hier verandering in hebben gebracht.

De Raad besluit dat het betoog van verzoekster niet dienstig is om de hierboven weergegeven gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 20, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten en geboorteaktes van uw zonen, uw huwelijksakte en een toelating van uw echtgenoot om jullie kinderen te laten reizen met een authenticatie betreffen allen

uw Venezolaanse nationaliteit en identiteit, wat niet betwist wordt. De vijf foto's van de manifestatie waaraan u in België deelnam tonen enkel aan dat u in België aan één manifestatie deelnam, wat niet betwist wordt. Wat betreft de krantenartikels over de veiligheidssituatie in Barquisimeto en de krantenartikels over de behandeling van militairen in Venezuela dient erop gewezen dat deze documenten de algemene situatie wat betreft Barquisimeto en de behandeling van militairen in Venezuela behandelen en geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie en uw risico op vervolging en/of een onmenselijke behandeling. De kaarten van de verzekering van het Venezolaans leger van uzelf en uw zonen tonen louter aan dat u samen met uw zonen aangesloten was bij deze verzekering. Tot slot vertonen de verklaringen van uw ouders en man een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht.

Uw advocate stuurde het CGVS op 2 september 2019 een email met bijkomende opmerkingen wat betreft uw persoonlijk onderhoud van 2 september 2019. Uw advocate wijst hierbij op een aantal elementen die volgens haar mening nog onderzocht moeten worden: bedreigingen gericht tegen uw ouders als gevolg van het feit dat hun schoonzoon militair is, het feit dat uw tante het land moest ontvluchten omwille van dezelfde problematiek, bedreigingen van mensen van de "gemeenschap" omwille van uw activiteiten en een diefstal dat uw vader heeft meegemaakt. Verder verwijst uw advocate naar documenten die tijdens beide persoonlijke onderhouds niet allemaal onderzocht konden worden en naar het feit dat niet alle stukken werden vertaald van het Spaans naar het Nederlands. Uit al het bovenstaande dat u in uw hoofde geen persoonlijke vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt en daar kunnen deze opmerkingen niets aan wijzigen. Hierbij dient opgemerkt dat de bedreigingen tegen uw ouders, het feit dat uw tante het land moest ontvluchten omwille van dezelfde problematiek en de diefstal die uw vader meegemaakt zou hebben, geen betrekking hebben op uw individuele situatie op basis waarvan een verzoek tot internationale bescherming beoordeeld dient te worden. Bovendien zijn dit louter blote beweringen die u niet staakt met neergelegde stukken. Wat betreft de verwijzing naar bedreigingen van mensen van de "gemeenschap" omwille van uw activiteiten, dient erop gewezen te worden dat u uw politiek activisme en de hieruit volgende bedreigingen niet aannemelijk maakt (zie supra). Wat betreft documenten die niet besproken en/of vertaald zouden zijn, dient erop gewezen dat alle neergelegde stukken inhoudelijk beoordeeld werden (zie supra)."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar voorgehouden problemen in Venezuela niet aannemelijk maakt en evenmin aantoonde een gegronde vrees te koesteren bij terugkeer naar Venezuela omwille van haar activiteiten in België of het feit dat zij hier om internationale bescherming heeft verzocht.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan zij in het verzoekschrift refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie') en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden.

Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud weliswaar aangaf depressief te zijn, doch deze bewering niet staafde en bovendien verklaarde niet naar een psycholoog te willen gaan (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 2 september 2019, p. 17-18). Verzoekster toont hoe dan ook niet aan dat zij, zo zij bij terugkeer naar Venezuela nood zou hebben aan psychologische hulp, hiervan verstoken zou blijven omdat deze haar op individuele en gerichte wijze ontzegd zou worden.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision* (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). In de mate dat verzoekster citeert uit de “*Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I*” van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat nergens in dit document geadviseerd wordt om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden. Hierin wordt opgeroepen om ontheemde Venezolanen op te vangen en hen toegang te verlenen tot de asielprocedure of andere beschermingsmaatregelen, zodat personen die een nood aan internationale bescherming hebben als zodanig erkend worden en beschermd worden tegen refoulement. Verder onderkent UNHCR een aantal profielen die mogelijks in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Verdrag van Genève “*depending on the circumstances of the individual case*”. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk.

Uit de COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op de burgerbevolking. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de stad Barquisimeto, in de deelstaat Lara, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN